

Ἰδαρὴς τὴν σύστασιν, χαλαρὸς κοιν.: Γλυκὸ-ρυζό-γαλο ἀναλυτό. Κρέμα ἀναλυτή. Συνών. ἀναδωπὸς 2, νεροϋλλός, ἀντίθ. πηχτός. β) Ὁ ἀραιωθείς δι' ὕδατος λέσβ.: Γάλ' ἀνιλ'τό.

ἀναλύω ἐπίθ. Ἡπ. —Λεξ. Γαζ. (λ. ἀχώνευτος) Δημητρ. ἀνάλ'τους Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀνέλ'τους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

κ τοῦ ἐπίθ. ἀναλυτὸς τοῦ ἀρκτικού α προσλαβόν-τος σημ. στερήσεως διὰ τοῦ ἀναβιβασμοῦ τοῦ τόνου. Ἰδ. στερητ. 2 α.

Ὁ μὴ διαλυθεὶς, ὁ μὴ ρευστοποιηθεὶς διὰ τῆς θερμότητος Ἡπ. —Λεξ. Γαζ.: Βούτυρο ἀνάλυτο Ἡπ. Συνών. ἀλειωτός 1, ἀλυτός 3, ἀνάλειωτος, πηχτός, ἀντίθ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός 3, λειωμένος (ιδ. λειώνω). 2) Ὁ μὴ διαλυθεὶς διὰ τῆς σῆψεως, ὁ μὴ ἀποσυντεθεὶς, ἐπὶ νεκροῦ Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) —Λεξ. Δημητρ.: Βγῆκε ἀνέλ'τους ἢ πιθαμένους Χαλκιδ. Νὰ τὸν βροῦν ἀνάλυτο! (ἀρὰ) Ἡπ. Ποῦ ἀνάλυτος νά 'ναι! Λεξ. Δημητρ. Ἀνάλ'τους νὰ γέντς! (γένης) Ζαγόρ. Συνών. ἀδέξιος (II) 1, ἀκατάλυτος 2, ἀκέραϊος 1 γ, ἀλειω-τός 1 β, ἀλυτός 4. 3) Ὁ μὴ ἀναλελυμένος, ὁ μὴ καταστάς μαλακὸς διὰ τῆς βράσεως, ἐπὶ μετάξης Μακεδ. (Χαλκιδ.): Τό χον ἀνέλ'του τοῦ μετάξ'. Συνών. ἄψητος.

ἀναλύω λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἀντικύθ. Ἡπ. Κρήτ. Πόντ. (Νικόπ.) ἀναλύου Θεσσ. (Ζαγόρ. κ. ἀ.) ἀναλυῶ Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γελίν. Κορινθ.) Σέριφ. ἀναλῶ Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. (Ζαγόρ. Καρδίτς.) Θράκ. Κρήτ. Μακεδ. Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Λα-κων.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Βλαστ. Πρω. ἀναλάω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) κ. ἀ. ἀναλάου Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ἀναλῶ Μακεδ. (Βέρ. Καστορ.) ἀνελύω Α.Κρήτ. (Σητ.) Νάξ. (Κορων.) Σίφν. κ. ἀ. ἀνελυῶ Κάρι. Α.Κρήτ. Σέριφ. ἀνελῶ Δαρδαν. Θράκ. (Τσανδ.) Α.Κρήτ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Ρόδ. Τήν. Χίος κ. ἀ. —Λεξ. Κομ. Πόππλετ. Μπριγκ. Βλαστ. Πρω. ἀνιλυῶ Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἰμβρ. Λέσβ. (Ἀγιάσ. Πλομάρ.) κ. ἀ. ἀνιλῶ Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ. ἀ. 'νελυῶ Μύκ. κ. ἀ. 'νελῶ Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Θράκ. (Σαρεκκλ.) Ρόδ. ἀλενω Κύπρ. ἀλενω Πόντ. (Νικόπ.) 'λενω Κύπρ. 'λενω Καπ. ἀναλύω Πόντ. (Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ.) ἀναλύζω Πόντ. (Ἀμισ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) —Λεξ. Πρω. ἀναλύζ-ζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀναλύτζω Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀνελύζω Κάρι. Μετοχ. 'λενισμένος Κύπρ.

Τὸ ἀρχ. ἀναλύω = ἀπολύω, ἀπελευθερώνω, διαλύω, ἀκυρώνω, καταπαύω, λύω. Τὸ ἀναλυῶ καὶ παρὰ Γερμ., τὸ δὲ ἀνελῶ καὶ παρὰ Σομ. Ἡ μετοχ. 'λενισμένος κατὰ τὰ εἰς -ίζω ρ.

Α) Μετβ. 1) Διαλύω καὶ μεταβάλλω εἰς ὑγρὸν σῶμα ἔχον στερεάν μορφήν, ρευστοποιῶ, τήκω κοιν.: Ἀναλύω βούτυρο - κερί - μολύβι κττ. κοιν. Ἀνελῶ ἀξύγγι Λεξ. Πόπ-πλετ. Ἀνιλῶ μολύβ' Λέσβ. Πῆρε τὸ τσελίκι ὄλο ποῦ εἶχαν οἱ Γύφτοι, τὸ ἀνάλυσε καὶ τὸ ἔφκισσε ἓνα μπιστούνι (ἐκ διηγ.) Ἡπ. Ἀναλ'μένου βούτ'ρου Ἡπ. || Φρ. Ἐν κάμνει χαῖριν χρυσάφιν ν' ἀναλυῇ (ἐπὶ τοῦ ἀσώτου) Κύπρ. || Αἰνιγμ.

Κρού ἀναλ'μένο, | ζεστό παγωμένο

(τὸ ἀβγό) Καρ. || Ἄσμ.

Ὡς καὶ ψηλὰ 'ς τὸν οὐρανὸ τὰ γνέφη ποῦ κρεμιοῦνται μὲ γλέπουν καὶ μὲ συμπονοῦν καὶ σὲ βροχὴ ἀναλαιοῦνται Ἡπ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 12 (ἐκδ. ΔΜαν-ροφρ. σ. 1) «καὶ γίνομαι ἀναίσθητος, κρύσταλλον παγω-

μένον | καὶ ἀνέλυσέ μ' ἢ φλόγα σου, χάνομαι καὶ ὑπάγω». Συνών. ἀναλειώνω 1, ἀναλιγώνω 2, λειώνω, συνών. δὲ τῆς μετοχ. ἀναλειωτός, ἀναλυτός 3, λειωμένος (ιδ. λειώνω). Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι, τήκομαι Α.Ρουμελ. (Καρ.) Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. Κυδων. Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ. κ. ἀ.) —Λεξ. Δημητρ.: Ἀνέλυσαν τὰ χιόνια Λεξ. Δημητρ. Ἀνέλ'σι τοῦ βούτυρου Κυδων. Οἱ πά' - τὰ χιόνια ἀναλύσαν αὐτόθ. Ἀναλῶ τοῦ χιόν' Βέρ. || Ἄσμ.

Τὰ χιόνια ποῦ 'ναι 'ς τὰ βουνὰ οὐλ' ἀναλοῦν καὶ τρέχουν, τὰ σίδερα φαγώνονται, τὰ μόλια κατελειοῦνται

κ' ἢ πάθος τῆς καρδούλλας μου δὲν ἀναλεῖ, δὲν τρέχει (μόλια = πέτραι, λίθοι) Καρ.

Δὲ μὲ λυπᾶσαι, ἀλύπητη, δὲν γλέπεις, δὲν πιστεύεις, ἀνάλυσά σὺν τὸ κερί κι ἀκόμα μὲ παιδεύεις

Ἡπ.

Φεύγεις καὶ φεύγουν τὰ βουνὰ κ' οἱ πάγοι ἀνιλοῦνι, ἀραγὶς τὰ ματάκια μου θινὰ σὶ ξαναῖδοῦνι;

Λέσβ.

Χιουνίζουν, βρέχουν τὰ βουνὰ, ὅλ' ἀναλοῦν κι τρέχουν

Θράκ. Συνών. ἀναδίνω Β 5 δ, ἀναλειώνω 1, ἀναλι-γώνω 2, λειώνω. β) Διαλύω σῶμα στερεᾶς μορφῆς ἐντὸς ὑγροῦ Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Καστορ.) κ. ἀ.: 'Νελῶ τὸ ἄλας Σαρεκκλ. Ἀναλῶ ἄλατ' - μιλάν' Καστορ. Καὶ ἀμτβ. διαλύομαι ἐντὸς ὑγροῦ, ἐπὶ στερεοῦ σώματος Θεσσ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Βέρ.): Ἀναλῶ τοῦ ἄλας Βέρ. || Φρ. Ἀνέλ'σα μέσα 'ς τοὺν ἰδρουτα (ἰδρωσα ὑπερβολικῶς) Ζαγόρ. γ) Ἀραιώνω δι' ὕδατος ἢ ἄλλου ὑγροῦ οὐσίαν πηκτὴν Λέσβ. Μύκ. Σέριφ.: Ν' ἀνελυθῇ καλὰ ἢ πυτὰ μὲ σίρο (ὄρον τοῦ γάλακτος) Σέριφ. δ) Διαλύω διὰ τῆς τριβῆς σῶμα στερεὸν Δαρδαν. ε) Μεταφ. φθείρω, ἀφα-νίζω Λέσβ.: Ἄσμ.

Ὅταν γυρίσου κι τοῦ δῶ τοῦ παναθύρι σ' ἄδειον, τὴ νεότη μου τὴν ἀνιλῶ σὺν τοῦ κιρι 'ς τοὺν ἄγιον.

Ἀνέλυσά τὴ νεότη μου κι τὴ βαλληκαριά μου.

Καὶ ἀμτβ. καταστρέφομαι, ἐξαφανίζομαι Λέσβ. Μακεδ. (Βέρ.): Ἄσμ.

Πῶς ἀναλῶ τοῦ ἄλας, πῶς ἀναλῶ τοῦ χιόνι, ν' ἀναλύσουν οἱ πέτρες κι τὰ τοιχώματα

Βέρ.

Ἀνέλυσιν ἢ νεότη μου κι ἡ παλληκαριά μου

Λέσβ. ζ) Παθ. παραλύομαι ἐκ σωματικῆς ἢ ψυχικῆς τινος αἰτίας Κέρκ. Πελοπν. (Λακων.): Ἀπὸ τῆ ζέστη ἔχω ἀναλυθῇ (συνών. ἀναλιγώνω 3) Λακων. Τ' ἀκούω κι ἀνα-λύθηκα ὅλη Κέρκ. Μ' ἔκαμε κι ἀναλύθηκα ὅλη αὐτόθ. Συνών. φρ. κόπηκαν τὰ ἥπατά μου. 5) Μέσ. μόνις κινεῖσθαι ἔνεκα σωματικῆς ἀδυναμίας Πελοπν. (Λακων.): Ἀναλειόταν ἀναλειόταν ποῦ σηκώθηκε πλῆγ. 2) Θέτω τι ἐντὸς ὕδατος ἢ διαβρέχω καλῶς διὰ νὰ καταστῇ μαλακώ-τερον Καπ. Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἀναλῶ τὸ ψωμὶν Σάντ. Χαλδ. κ. ἀ. || Παροιμ. φρ. Ἀναλυγμένον ἔν' (ἐπὶ ὀκνηροῦ, ὅστις προ-κειμένου νὰ δεχθῇ προσφερόμενον παξιμάδι ἠρώτησεν ἂν εἶναι βρεγμένον διὰ νὰ μὴ ὑποβληθῇ ὁ ἴδιος εἰς κόπον) Τραπ. Χαλδ. Καὶ ἀμτβ. διαβρεχόμενος γίνομαι μαλακώτε-ρος Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.): Ἐνέλτσεν τὸ ψωμὶν Τραπ. Χαλδ. Ἐσέγκα τὰ τσαρούδι μ' 'ς σὸ νερόν ν' ἀναλοῦνε (ἔβαλα τὰ τσαρούχια μου κτλ.) Τραπ. Χαλδ. Ἐβαλα τὰ τσαρούδι μ' 'ς σὸ νερό τῶ' ἐνέλυσαν Ὁφ. || Παροιμ. φρ. Ἀπέσ' ἀτ' φάκ' κ' ἀναλεῖ (μέσα του φακῆ δὲν μουσκεύει. Ἐπὶ τοῦ ἀκριτομύθου, ὁ ὁποῖος μόνις ἀκούσῃ τι μυστικὸν ἀμέσως τὸ ἀνακοινώνει, καθὼς ὁ πά-σων εἰς τὸν στόμαχον ξερνᾷ τὸ φαγητὸν προτοῦ μου-

σκέψη ἢ διαλυθῇ. 'κ' ἀναλεῖ ἐκ τοῦ 'κί ἀναλεῖ) Κοτύωρ. Χαλδ. β) Διαβρέχω Πόντ.(Κοτύωρ.): 'Ενέλτσα τὰ λώματα (ἐνδύματα). Καὶ ἀμτβ. γίνομαι διάβροχος, βρέχομαι Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): 'Ενέλτσαν τ' ὀρτάρᾱ μ' (αἱ κάλτσες μου) Χαλδ. 'Ενέλτσα ἀσ' σὴν βρεδὴν (ἀπὸ τὴν βροχὴν) Κοτύωρ. Χαλδ. || Φρ. 'Ενέλτσεν ὁ κόλος ἀτ' (ἐπὶ τοῦ καθ' ὕπνον οὐρήσαντος) Τραπ. Χαλδ. 'Ενέλτσεν τὸ χτήνον (ἡ ἀγελάδα εἶναι ἔτοιμη νὰ γεννήσῃ, ἐκ μεταφ. τῶν προηγούμενων τοῦ τοκετοῦ ὑγρῶν) Κοτύωρ. 'Ενέλτσεν τ' ὀδόντ' ἄτ' (ἐπὶ τοῦ αἰσθανομένου ἐρωτικὸν πόθον πρὸς γυναῖκα, ἐκ μεταφ. τῆς ἐκκρίσεως ἀφθονωτέρου σιέλου, ὅταν γεννηθῇ ἐπιθυμία πρὸς τι βρώσιμον· πβ. τὴν συνών. κοιν. φρ. ἔτρεξαν - τοῦ 'πεςαν τὰ σάλια του) Χαλδ. 'Ενέλτσεν! (γενικῶς ἐπὶ πάσης ἐπιθυμίας ἐκδηλουμένης, οἷον: ἐνέλτσεν νὰ ἔρται μετ' ἐμὲν = ἐπεθύμησε νὰ ἔλθῃ μαζί μου) Χαλδ. Συνών. μουσκεύω. 3) Χωρίζω τι διὰ χυμικῆς ἀναλύσεως εἰς τὰ συστατικά του μέρη λόγ. κοιν.: 'Αναλύω αἷμα - νερό - οὖρα. 4) Βράζω μὲ στακτόνερο τὴν μέταξαν διὰ νὰ καταστῇ μαλακὴ καὶ στιλπνὴ Κρήτ. Μακεδ. (Χαλκιδ.): 'Ανέλ'σα τοῦ μιτάξ' Χαλκιδ. 5) 'Εκτυλίσσω τι, συνήθως νῆμα ἐκ τῆς ἀτράκτου πρὸς μεταφορὰν εἰς τὸ τυλιγὰδι Ἀντικύθ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Κάμπ. Κρήτ. Κύπρ. Νάξ. (Γαλανᾶδ.) Πελοπ. ('Αρκαδ. Δημοτσάν. Λακων.) Ρόδ. Σίφν. Χίος κ.ά.: 'Αναλῶ τὸ σκοινί - τὰ γνέματα Λακων. 'Αναλῶ τ' ἀδράχτι (βραχυλ. ἀντὶ τὸ νῆμα τ' ἀδραχτιοῦ ἢ χρῆσις καὶ μεσν. πβ. Χωνιάτ. 101,26 <ἐκδ. Βόννης> «γυναικὸς ἀναλυούσης ἀτράκτια») Δημοτσάν. Κρήτ. Λακων. 'Αναλῶ τὸ μετὰξι Κρήτ. 'Αναλῶ τὸ κουβάρι Δημοτσάν. Λακων. 'Ελένυσα ἔναν μπράτσον νῆμαν δὰ χαμαὶ ποῦ κάθουμαι Κύπρ. 'Εν-νὰ τὸ ἀλενύσω τ' ἀγράχτιν μου, γιατί' ἐγέμωσεν αὐτόθι. 'Αναλειέται ἡ τριχιά - τὸ σκοινί - τὸ φίδι Λακων. Νῆμα 'λενισμένον Κύπρ. || Αἰνίγμ. 'Ανελύω τὴ ζώνη μου κι ἀνελυμὸ δὲν ἔχει (ὁ μακρὸς δρόμος) Σητ. 'Η κακὴ ἀνυφαντοῦ ἀναλεῖ ἀναλεῖ κι ἀναλυμὸ δὲν ἔχει (συνών. τῷ προηγούμενῳ) Κρήτ. || Ἄσμ.

Μετάξι κλώθει κι ἀναλεῖ καὶ σύρμα μασουρίζει Κρήτ.

Μαννάδες ποῦ 'χετε παιδιὰ 'ς τὰ ξένα καὶ γυρίζουν, τὴν Παρασκή μὴ γλώθετε, Πέφτη μὴν ἀναλῆτε καὶ τὸ Σαββάτο ἀπονωρὶς σκολάσετε τὴ ρόκκα

αὐτόθι. Ἡ σημ. καὶ ἀρχ. Πβ. Ἀριστοτ. Ζῶων ἱστορ. 2,17,17 «ἔχουσι δὲ καὶ λεπτόν τὸ ἔντερον οἱ πλείστοι καὶ ἀπλοῦν ἀναλυόμενον». Συνών. ξετυλίγω, ἀντίθ. τυλίγω. Πβ. ἀναλγούχου. 6) Χαλαρώνω Τῆν.: 'Η βίδα ἀνελῆ τὴν ἀπάνω πέτρα (τὴν ὑπερκειμένην μυλόπετραν).

Β) Ἀμτβ. 1) Γίνομαι χαλαρώτερος, ἀναλύομαι κοιν.: 'Ανέλυσε ἡ ζύμη - τὸ γλυκὸ κττ. Συνών. ἀναλιγ-διάζω 2, ἀναλιγώνω 2 β. 2) Ἀποσυντίθεμαι, ἐπὶ νεκροῦ Ἡπ. Θεσσ. (Καρδίτσα.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) κ.ά.: 'Ανέλυσε ὁ πιθαμένος Ἡπ. Δὲν ἀνέλ'σι ἡ πιθαμένους Χαλκιδ. Νὰ μὴν ἀναλύσῃ! (ἀρά) Ἡπ. || Ἄσμ.

'Ολοι οἱ γιοί μ' νὰ ἀναλοῦν κι ὅλοι νὰ γίνουν χῶμα, οὐ Κώστας νὰ μὴν ἀναλῇ οὔτε χῶμα νὰ γίνῃ

Καρδίτσα. β) Μεταφ. μαραίνομαι, φθίνω, τήκομαι Α.Ρουμελ. (Σωζόπ.) Δαρδαν. Ἡπ. Θράκ. Κρήτ. Λέσβ. κ.ά.: 'Ολο ἀνελεῖ Α.Κρήτ. Μέρα μὴ τὴν ἡμέρα ἀνιλῶ Λέσβ. || Ἄσμ.

Σὰ θυμηθῶ τὴ μάνα μου, τὸ γαῖμα μου παγώνει, σὰ θυμηθῶ τὸν κύρι μου, τὰ σπλάχνα μου 'νελοῦνε Σωζόπ.

'Γροικῶ τὸ νοῦ μου κι ἀνελεῖ καὶ λέ' πῶς θὰ τελειώσω Κρήτ.

Τοῦ αἷμα μου νὰ χύνιτι οἱ διαμαντένια στέρινα κι τοῦ κουρμί μου ν' ἀνιλῇ, δὲ σ' ἀπαρνεῖμι σένα Θράκ.

Ψὲς εἶδα 'ς τὸ ὄνειρό μου | μαῦρα μάτια 'ς τὸ πλευρό μου, ξύπνησα καὶ δὲν τὰ βρίσκω, | ἀναλῶ καὶ πεθαινίσκω

Ἡπ. Συνών. ἀναλειώνω 2 β, λειώνω. 3) Λύομαι Μακεδ.: 'Ανέλ'σ' ἡ μῦτι μ' (ὑπέστη αἱμορραγίαν). Συνών. ἀνοίγω. 4) Διαβρεχόμενος καὶ ἀναλυόμενος μεταβάλλομαι εἰς νῆμα, ἐπὶ βομβυκίων τοῦ μεταξοσκώληκος Κρήτ.: Δὲν ἀναλγοῦν τὰ κουκούλλια. Διὰ τὴν σημ. πβ. τὴν λ. παρ' Ἀριστοτ. ἐπὶ μεταβατικῆς σημ. Ζῶων ἱστορ. 5,19,6 «ἐκ δὲ τούτου τοῦ ζῴου καὶ τὰ βομβύκια ἀναλύουσι τῶν γυναικῶν τινες ἀναπηνιζόμεναι». 5) Ἀναπτύσσομαι, αὐξάνομαι, ἐπὶ φυτῶν (ἢ μεταφ. ἐκ τοῦ ἐκτυλισσομένου πράγματος, δι' ἣν ἰδ. ἀνωτ. σημ. Α 5) Θεσσ. (Ζαγορ.): Τοῦ σπέρναν τοῦ δ'τάρ' κ' ἰκειὸ δὲν ἀναλοῦσι.

ἀναλφάβητος ἐπίθ. λόγ. κοιν.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀναλφάβητος.

Ὁ μὴ γνωρίζων οὔτε τὸ ἀλφάβητον, τελείως ἀγράμματος: Ἀνθρωπος ἀναλφάβητος.

ἀνᾶμα τό, νᾶμα Θήρ. Θράκ. (Σηλυβρ.) Ἱμβρ. Καπ. ('Ανακ. Ἀραβάν.) Κρήτ. Κύθηρ. Κύπρ. Κῶς Παξ. Πάρ. Πελοπ. (Βούρβουρ.) Στερελλ. (Τοπόλ.) Σύμ. Τῆν. νᾶμαν Κύπρ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀνᾶμα κοιν. ἄναμα Ἀθῆν. Ἀνδρ. Ζάκ. Ἡπ. Πελοπ. (Βασαρ. Κορινθ. Μάν.) Σύμ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. νᾶμα = ὕδωρ, ρυάξ, πηγὴ. Τὸ προθετ. α ἐκ τῆς συνεκφ. τοῦ γιᾶ: γιᾶ νᾶμα - γιᾶ ἀνᾶμα. Τὸ ἄναμα πιθανῶς κατ' ἐπίδρασιν τοῦ αἰ - ἀνᾶμα, ἐν ᾧ ὁ ἰσχυρὸς τόνος τοῦ αἰ συνετέλεσεν εἰς τὸν ἀναβιβασμόν.

1) Οἶνος ἐρυθρὸς, ἄκρατος καὶ καλῆς ποιότητος χρησιμοποιοῦμενος εἰς τὴν θεῖαν λειτουργίαν κοιν. καὶ Καπ. ('Ανακ. Ἀραβάν.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.): Θέλω κρασί γι' ἀνᾶμα. Πουλῶ κρασί γι' ἀνᾶμα (ἀρίστης ποιότητος). || Φρ. Δὲν ἔχω κρασί μήτε γι' ἀνᾶμα (ἐπὶ παντελοῦς ἐλλείψεως). Οὔτε γιᾶ ἀνᾶμα δὲν εἶναι (συνών. τῇ προηγούμενῃ. Συνών. φρ. οὔτε γιᾶ μετὰδοσι δὲν εἶναι) κοιν. || Ἄσμ.

Σαράντα αἰοι, βοηθατε μου νὰ φύω 'ποῦ τὸν Χάρων καὶ νὰ σᾶς κάμω λουτουρκὰν τῶα νᾶμαν νὰ σᾶς πάρω

Κύπρ.

Δίχους ἀνᾶμα κι κιρί, δίχους παπᾶ κι ψάλτη

Μακεδ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Συνών. ἄγιο - νᾶμα. 2) Οἶνος ἀρίστης ποιότητος πολλαχ.: Μὰ τὸ νᾶμα του! (ὄρκος ὃν λέγει τις κρατῶν ποτήριον οἴνου) Πάρ. Μὰ τοῦτο τὸ ἀνᾶμα! Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 210. || Ποίημ.

Μὲ τὴ Θεοδούλα σύχρονο τοῦχα, Χτενᾶ μου, τάμα, 'ς τὸ γάμο της ν' ἀνοίξωμε τὸ μυστικὸ μου ἀνᾶμα

ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,379

***ἀναμαδεύω**, ἀναμαεύω Κάμπ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαδεύω <όμαδεύω. Περισυνάγω τι: Ἄσμ.

Πουλλάκι εἶχα 'ς τὸ κλουβὶ κ' εἶχα το μερωμένο,

μ-μ' ἀπόψ' ἐν ἐκίλῃσε, βγήκε καὶ ξώμεινέν μου, ξενιτεντῶ θέλω κ' ἐγὼ γιᾶ νὰ τ' ἀναμαέψω.

Συνών. ἀναμαζεύω Α 1, συμμαζεύω.

ἀναμαζεύω ἀμάρτ. ἀνεμαζεύω Μῆλ. ἀνεμαζεύγω Θήρ. Κύθν. Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ρ. μαζεύω.

